

i, at Finansudvalget savner de Oplysninger, det har ønsket, maa jeg bemærke, at jeg har troet ved de Oplysninger, som ledsage min Skrivelse, at have givet tilstrækkelige Oplysninger om Sagens Realitet, og det er vist heller ikke derom, der har været nogen som helst Tvivl. Som Ordføreren selv bemærkede, ere de Oplysninger, han ønskede, af personlig Art. Han ønskede at vide, hvor man vilde bruge de to Mænd, og hvorledes man vilde anvende den Konsul, der er stillet til Disposition, og som for Øjeblikket fungerer i New-York. Ved de to andre Pladser har Finansudvalget ønsket at vide, med hvilke Personer Udenrigsministeriet agter at besætte disse Pladser. Disse Spørgsmaal har jeg, som den ærede Ordfører bemærkede, afvist. Jeg har ikke villet svare paa dem, og jeg tror nok, at Folk ville være enige om, at det er Ting, der ikke vedrøre Lovgivningsmagten. Det ærede Medlem for Odense (Scavenius) har allerede temmelig stærkt pointeret sit Standpunkt dertil, og det kan jeg ganske slutte mig til. Vi have for Øjeblikket i Udenrigsministeriet to Konsuler til Disposition, hvoraf dog den ene kun kan bruges i to Byer, Rio og Buenos-Aires. Udenrigsministeriet kan, naar Forholdene gøre det nødvendigt, flytte ham fra den ene til den anden By. Den anden haves til Ministeriets fri Disposition. Det kan umuligt være Meningen med at etablere en Stilling af denne Art, at man skulde spørge Rigsdagen om, hvor den vedkommende skulde anbringes. Der kan kun være Fornuft i denne Ordning, hvis den Disposition, der er Tale om, ligger i Administrationens, specielt i Udenrigsministeriets Haand. Der var et Forsøg paa Klage over, eller i alt Fald udtalte Ordføreren, at man ikke var tilfreds med Besættelsen af de forskellige Pladser. Det er jo muligt, at den ærede Ordfører personlig er utilfreds med Besættelsen, der bliver jo aldrig besat et Embede, uden at en eller anden er misfornøjet dermed. Men dette er et specielt Tilfælde, der ikke angaar Lovgivningsmagten; Besættelsen af disse Embeder ligger for Øjeblikket i Administrationens Haand. Og jeg maa bestemt hævde, at Administrationen ikke er forpligtet til at lade sig kontrollere paa dette Punkt. Naar der altsaa spørges om, hvortil Udenrigsministeriet vil bruge den Konsul, der er til Disposition og for Øjeblikket er ansat i New-York, i Tilfælde af Lødhed, kan jeg kun fastholde mit Standpunkt, som jeg har hævdet ved 2den Behandling og i Finansudvalget, at derom vil jeg ikke udtale mig. I den

Henseende forbeholder jeg mig at gøre, hvad jeg til enhver Tid finder heldigt efter Samraad med de sagkyndige Autoriteter. Jeg har raadført mig meget bl. a. med Grosserersocietetets Komité, som jeg antager her i Kjøbenhavn sidder inde med den største Sagkundskab. Dersom man altsaa ikke kan faa vedtaget det af mig stillede Forslag om en Vicekonsul i New-York, maa vi vente. Med Hensyn til Posterne i Rotterdam og Hamborg, ser det ganske mærkeligt ud, at Lovgivningsmagten, naar Handelsstanden ønsker at faa disse Poster besatte paa en bestemt Maade, siger: Det er maaske rigtigt nok, at det er Pladser, der trænge til en saadan Ordning, men vi ønske at have Del i Besættelsen, da vi ønske at vide, hvem der skal beklæde disse Poster. Dertil kan jeg kun svare: Det kan jeg ikke indlade mig paa at give Meddelelser om. Hvis Rigsdagen saa vil tage Ansvar for, at Handels og Søfartens Interesser ikke varetages saa godt som muligt, maa den beholde Ansvar. Jeg har gjort, hvad jeg efter Loven af 1893 skulde. Jeg har forelagt Spørgsmaalet for Rigsdagen, og hvis Rigsdagen ikke vil bevilge de Penge, som ere nødvendige til Oprettelsen af de Embeder, den Lov stiller i Udsigt, maa vi vente, indtil der muligvis sker en Forandring.

Vi komme saa til nogle Spørgsmaal, som jeg haaber Formanden vil tillade mig at besvare, skønt de egentlig ikke ere til Forhandling. Det er Spørgsmaalene om Koncessioner og Privilegier. Ordføreren har allerede bragt disse Spørgsmaal frem tidligere, og jeg har ogsaa udtalt, at hvis man fra Rigsdagens Side kunde fremkomme med et Forslag, som kunde ordne denne Sag, vilde jeg være villig til at forhandle derom, men jeg har tilføjet, og det har jeg ogsaa gjort opmærksom paa i Finansudvalget, at det er Forhold, der meget vanskeligt kunne bringes ind under administrative Regler, da de enkelte Koncessioner og Privilegier ere af saa vidt forskellig Natur. Jeg har tillige fastholdt, og det kan jeg heller ikke frafalde i Øjeblikket, at det at give disse Privilegier og Koncessioner er en Administrationssag, som Lovgivningsmagten ikke direkte har noget med at gøre. Der er ved de fleste af disse Ting ikke Spor af noget finansielt. Vi have i Øjeblikket nogle faa Privilegier, som give Indtægt for Statskassen: Privilegierne til „Berlingske Tidende“ og „Aalborg Stiftstidende“ og til Kryolitbruddene. Af dem svares der Afgift, men i al Almindelighed ere Privilegier og Koncessioner